

Γέρων Συμεών του Τιμίου Σταυρού του Έσσεξ: 9 χρόνια από τη κοίμηση του μακαριστού γέροντα

/ [Πεμπτούσία](#)

ΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΚΑΙ Ο ΠΑΤΗΡ ΣΥΜΕΩΝ

1. Η ίδρυση του Μοναστηριού

Όταν ο πατήρ Συμεών (κατά κόσμο Ρενέ Μπρουσβάλιερ) συναντά τον πατέρα Σωφρόνιο στη Γαλλία το τέλος του 1951, η συνάντηση αυτή έγινε μεταξύ ενός νεαρού καθολικού που ήταν «γεμάτος δύναμη και ενέργεια» (κατά τον λόγο του Γέροντος Σωφρονίου) και του πνευματικού καθοδηγητή που ο νεαρός έψαχνε από καιρό. Ήθελε ο νεαρός Ρενέ να συναντήσει τον Γέροντα για να του ζητήσει διευκρινήσεις για την Προσευχή του Ιησού, τη λεγόμενη νοερά προσευχή. Εκείνη την περίοδο ο πατήρ Σωφρόνιος ζούσε, σχεδόν άγνωστος, στον “Πύργο” του Sainte-Genevieve-des-Bois. Η συνάντηση έλαβε χώραν στο γηροκομείο των Ρώσων εμιγκρέ στο “Ρωσικό Σπίτι” όπου ο πατήρ Σωφρόνιος προσέφερε ιερατικές υπηρεσίες σε ηλικιωμένους. «Ο πατήρ Σωφρόνιος με δέχθηκε με εξαιρετική φιλοφροσύνη και στη συνέχεια μου είπε μερικά λόγια που μου αποκάλυψαν ότι το βλέμμα του είχε διεισδύσει στα πιο κρυφά μύχια του είναι μου. Από εκείνη τη στιγμή κατάλαβα ότι είχα ανακαλύψει τον

γέροντος Σωφρονίου και τις συμβουλές του, τις τόσο αποφασιστικές, όπως αποδείχθηκε, για το μέλλον του.

Το 1954 οι αναζητήσεις του τον βρίσκουν να πηγαίνει με μοτοποδήλατο για προσκύνημα στο Άγιο Όρος. Ήδη όμως μετά τη δεύτερη η ίσως την τρίτη επίσκεψή του στη Γαλλία, το πνεύμα του είχε πια κατασταλάξει: ότι θα γινόταν μέλος της αδελφότητας που μόλις άρχισε να δημιουργείται γύρω από τον πατέρα Σωφρόνιο. Έτσι, στις 25 Νοεμβρίου 1957, δύο φίλοι, ο αδελφός Ανσέλμος και ο μετέπειτα πατήρ Συμεών, δόκιμοι τότε και οι δύο του Αββαείου Αγίου Βενεδίκτου στο Saint-Benoit-de Porte-Valais στο Μπουβρέ της γαλλόφωνης Ελβετίας, φτάνουν στο Παρίσι με την ευλογία των ηγουμένων τους, πατρός Πέτρου και πατρός Μπωναβεντούρα αντίστοιχα.

Ήδη από το φθινόπωρο του 1956, μία μικρή ομάδα νέων διαφορετικών

εθνικοτήτων είχε αρχίσει να συναθροίζεται σε μία στάνη που μετατράπηκε σε εκκλησάκι. Αυτό το κτίριο απείχε περίπου 15 λεπτά με τα πόδια από το Ρωσικό Σπίτι, όπου πήγαιναν να προμηθευτούν νερό. Τα πήγαινε-έλα από το εκκλησάκι στον Πύργο ήταν πολύ συχνά και ο πατήρ Σωφρόνιος υποδεχόταν τους επισκέπτες στα δύο αυτά μέρη για πνευματικές συζητήσεις και συμβουλές. Τρεις νεαροί δόκιμοι (οι μελλοντικοί μοναχοί Προκόπιος, Ειρηναίος και Συμεών) εγκαταστάθηκαν σε μία σιταποθήκη που τους παραχώρησε ο ιδιοκτήτης της Στάνης.

Η νέα κοινότητα, που αποτελείτο από ένα μικρό αριθμό ανδρών και γυναικών που μαζεύονταν γύρω από τον πατέρα Σωφρόνιο, έψαχνε να βρει ένα χώρο κατάλληλο που θα τους επέτρεπε να ζήσουν τη ζωή της προσευχής που αναζητούσαν. Στο στάδιο αυτό, ο γέροντας συνειδητοποίησε την πραγματοποίηση μιας προφητικής αποκάλυψης του ηγουμένου του στο Άγιο Όρος:

«Μία μέρα κι εσύ ο ίδιος θα αναθέτεις διακονήματα».

Η λειτουργική ζωή της ομάδας ήταν προέκταση της ζωής που ο πατήρ Σωφρόνιος ασκούσε ως ερημίτης στην αθωνική του “έρημο” και βασιζόταν στη Θεία Λειτουργία και την Προσευχή του Ιησού. Πρακτικά, η τήρηση του ημερήσιου κύκλου των διαφόρων ακολουθιών ήταν πολύ δύσκολη, λόγω της έλλειψης λειτουργικών βιβλίων και της γλωσσικής ανομοιογένειας των μελών της ομάδας. Ο πατήρ Συμεών ασπάστηκε την Ορθοδοξία, την 1η Ιουνίου 1958, ημέρα της Πεντηκοστής.

Μία μέρα κάποιος ρώτησε τη γνώμη του πατρός Σωφρονίου, ως ιδρυτού του μοναστηριού, πως θα μπορούσε κάποιος να δημιουργήσει ένα Μοναστήρι. Ο ερωτήσας, με αφέλεια, κρατούσε και ένα σημειωματάριο ανοικτό, έτοιμος να καταγράψει τις συμβουλές που θα άκουγε. Ο γέροντας Σωφρόνιος με το γνωστό του χιούμορ, τον κοίταξε πολύ σοβαρά και του είπε:

«Μπορώ να μιλήσω μόνο για την προσωπική μου εμπειρία. Ο τρόπος να ιδρύσει κανείς ένα μοναστήρι είναι να πέφτει με το κεφάλι του στη γη και να προσεύχεται με δάκρυα».

Μετά που είχε γνωρίσει τον Άγιο Σιλουανό και έχοντας διακρίνει σε αυτόν μία τετελειωμένη ανθρώπινη υπόσταση κατ' εικόνα Θεού, ο πατήρ Σωφρόνιος έδινε προτεραιότητα σε όποια πρόσωπα διψούσαν για μοναχική ζωή, έστω και αν αυτό κόστιζε στην οργάνωση της εξωτερικής ζωής του μοναστηριού. Εκτιμούσε πολύ τον ήρεμο χαρακτήρα του πατρός Συμεών, την ψυχική του ισορροπία και την ικανότητά του να εργάζεται μεθοδικά. Ο πατήρ Σωφρόνιος θα πει αργότερα:

«Κόσμος πολύς ήρχετο εις το Sainte-Genevieve και ήτο αναγκαίον να ενσωματωθώμεν εις μίαν ομάδα. Αι συνθήκαι ήσαν πολύ πτωχικαί. Ο πατήρ Προκόπιος και ο πατήρ Συμεών, ήσαν ήρωες. Η υπομονή του πατρός Συμεών εξησφάλισε την επιβίωσιν του μοναστηρίου».

Και επίσης, το 1990, όταν ο πατήρ Συμεών έλαβε το οφφίκιο του αρχιμανδρίτη είπε:

«Επιτρέψατέ μου να μιλήσω περί του πατρός Συμεών. Αφίχθηκε την πρώτη φορά, ευρισκόμενος εις την ακμήν της νεότητός του, ως στρατιώτης, ως αξιωματικός, νέος, πλήρης ενεργείας. Όταν ήλθε ήτο 1 η 2 Ιανουαρίου του 1952. Αυτήν την περίοδον ήμην πολύ άρρωστος... Και τώρα, 40 έτη μετά, εξακολουθώ να αισθάνομαι θαυμασμό, όταν ομιλώ δια την υπομονήν του. Ναι, ήσαν ημέραι πτωχείας. Ήμην πτωχότερος και από τον πλέον ταπεινόν εργάτην. Ο πατήρ Συμεών δεν εσκανδαλίσθη από την πτωχείαν μου. Κοινοβιακά δεν ημπορούσε να πραγματοποιηθεί τίποτε καθ' ότι ουδέν διέθετα. Όταν δια πρώτην φοράν αποκτήσαμεν κάτι, αυτό ήτο εν κατάλυμα μίας παλαιάς πτωχής φάρμας, εγκαταλελειμμένης. Ο πατήρ Συμεών και ο πατήρ Προκόπιος διέμεναν εις δωμάτια, μικρότερα και από μίαν κλινάμαξα (βαγκόν-λι) σιδηροδρόμου. Η κεφαλή του πατρός Συμεών ήγγιζε τον εξωτερικόν τοίχον και οι πόδες του τον εσωτερικόν. Το πλάτος του δωματίου δεν ήτο μεγαλύτερον από το τραπέζι αυτό. Υπήρχεν ένα τραπεζάκι στερεωμένον εις τον τοίχον και το κρεβάτι εκρέματο με τον ίδιον τρόπον. Όταν έβρεχε πολύ, σταγόνες βροχής έπιπτον εντός του δωματίου. Την περίοδον εκείνην, προσευχόμεθα επί τρίωρον με το κομποσχοίνιον την πρωίαν και επίσης την εσπέραν. Παρά ταύτα, και είναι και ολίγον παράδοξον, μας εφάινετο ως εορτή καθημερινώς, παρ' όλην αυτήν την πτωχείαν. Ο Χ έλεγε προσφάτως δια το μοναστήριόν μας: “Υπάρχουν εδώ πολλοί πατέρες, αλλά ο αληθής πατήρ είναι μόνον είς”, υπονοών εμέ. Όμως εγώ σας λέγω, μετά πάσης ειλικρινείας, ότι τόσοσιν ο πατήρ Προκόπιος όσον και ο πατήρ Συμεών, είναι επίσης πραγματικοί πατέρες. Ειδικότερον ο πατήρ Συμεών είχεν μεγίστην συμμετοχήν εις την δομήν της συγκροτήσεως του Μοναστηριού. Εβίωναν και εχαίροντο την διαμόρφωσιν της κοινής μας προσευχής. Καθ' όλην την περίοδον αυτήν, η προσευχή ήτο θερμή, διότι ουδέν άλλον είχομεν, ουδέν υλικόν δια να κτίσωμεν, πραγματικώς τίποτε...»

».

Σε επιστολή προς την αδελφή του Μαρία, ημερομηνίας 30 Δεκεμβρίου 1958, γράφει σχετικά με την παραμονή τους στο Sainte-Genevieve-des-Bois:

«Να σας εξηγήσω σχετικώς με το παρεκκλήσιον. Έχομεν μίαν οικίαν, ουχί μεγάλην, της οποίας μέρος μετετρέψαμεν εις εκκλησίαν. Ήτο μία παλαιά κατασκευή με αχυρώνας και πετρόκτιστους αποθηκευτικούς χώρους μίας γεωργικής φάρμας», και συνέχισε:

«Μετετρέψαμεν το παλαιόν τούτο κτήριον κατά τοιούτον τρόπον ώστε τέσσερα η πέντε πρόσωπα να ημπορούν να διαμένουν εκεί και να ευρίσκονται πάντοτε πλησίον της εκκλησίας. Ως αντιλαμβάνεσαι, είναι σπάνιον προνόμιον να έχωμεν μίαν ιδικήν μας εκκλησίαν. Το παρεκκλήσιόν μας δεν είναι μεγάλον. Χρησιμοποιείται από ημάς, την ομάδα προσώπων που διαμένει εις το Sainte-Genevieve-des-Bois. Οι πλείστοι εξ ημών είμεθα μοναχοί. Συνολικώς είμεθα είκοσι, αλλά δεν έρχονται άπαντες εις εκκλησιασμόν, είτε λόγω ασθενείας είτε λόγω αποστάσεως. Ο Επίσκοπός μας, μας υπέδειξεν όπως μη επιτρέπωμεν συμμετοχήν εις πάντας οίτινας θα επεθύμουν να έρχωνται εις την εκκλησίαν μας, καθ' ότι τούτο θα οδηγήσει εις διάστασιν μεταξύ ημών και της ενοριακής εκκλησίας. Κατ' ακρίβειαν, τούτο μας εξυπηρετεί πολύ. Εις την εκκλησίαν μας δύναμαι να λειτουργώ χωρίς να υψώνω την φωνήν μου, πράγμα ιδιαιτέρως σημαντικόν, καθ' ότι η πίεσις δια υψηλόφωνον λόγον από τον ιερέα όχι μόνον είναι κουραστική αλλά και παρεμποδίζει την προσευχήν. Ούτω, δυνάμεθα να ψάλλωμεν χαμηλοφώνως. Οι εκκλησιαζόμενοι είναι συνεχώς όρθιοι και δεν υπάρχει η παραμικρά κίνησις κατά την διάρκειαν των ακολουθιών. Είναι η εκκλησία όπου εκφωνώ τας προσευχάς, αυτό που περιέχει ο φάκελος που σας αποστέλλω. Εκτός από την Κυριακήν, λειτουργώ δις της εβδομάδος, Τρίτην και Σάββατον, περί την 8:00 πρωινήν».

Αυτές οι περιγραφές δείχνουν τον τύπο της ζωής που αυτός ο μικρός πυρήνας των έξι πρώτων μελών της κοινότητας μετέφερε στην Αγγλία.

2. Άφιξη στην Αγγλία

Η αναζήτηση στη Γαλλία ενός τόπου μόνιμης κατοικίας δεν έφερε καρπούς. Μία Αγγλίδα πνευματικά συνδεδεμένη με τον πατέρα Σωφρόνιο, η κα Ρόζμαρι Έντμοντς, του μίλησε για ένα παλαιό αββαείο κάπου σε μία περιοχή απομακρυσμένη και που ήταν προς πώληση, σε τιμή ευκαιρίας, λόγω της κακής κατάστασής του. Μετά από επίσκεψη επί τόπου, ο πατήρ Σωφρόνιος πρότεινε σε όλους να αποφασίσουν αν θα ήθελαν να πάνε μαζί του για να ζήσουν στην Αγγλία. Μεταξύ των έξι προσώπων που δέχθηκαν να έλθουν, βρισκόταν και ο πατήρ

Συμεών, που εθεωρείτο έκτοτε από τον πατέρα Σωφρόνιο ως συνιδρυτής της Μονής του Τιμίου Προδρόμου στο Έσσεξ.

«Δεν ημπορώ να είπω ότι είμαι ο μόνος ιδρυτής της Μονής» έλεγε συχνά: «Βλέπετε, ο πατήρ Συμεών ήτο συνιδρυτής».

Σε ένα γράμμα προς την αδελφή του, ημερομηνίας 19 Φεβρουαρίου 1959, ο πατήρ Σωφρόνιος γράφει:

«Αναμένω, αύριον ή και μεθαύριον να λάβω τα αναγκαία έγγραφα δια την μεταφοράν μου εις άλλην χώραν διαμονής. Είναι προφανές ότι κατά την αρχήν της διαμονής μας, τόσον εγώ όσον και οι συνοδοί μου, ωφείλαμεν να εργασθώμεν σκληρώς δια να δημιουργήσωμεν μίαν νέαν εκκλησίαν και να διαρρυθμίσωμεν μίαν νέαν μεγάλην οικίαν. Το κτήριο, 20 μέτρα μήκος και 10 μέτρα πλάτος, είναι διώροφον: δηλαδή σύνολον 400 τ.μ. Υφίστανται εντός του κήπου πολλά οπωροφόρα και άλλα. Αργότερα θα σας γράψω λεπτομερέστερον, εάν θα παραμείνωμεν εκεί εάν ευδοκήσει ο Κύριος».

Στις 5 Μαρτίου 1959, ο γέροντας Σωφρόνιος, ο ιεροδιάκονος Προκόπιος, ο πατήρ Συμεών, μία μοναχή (που στη συνέχεια επέστρεψε στη Γαλλία) και μία λαϊκή ταξίδεψαν με φέρρυ μποτ συνοδευόμενοι από 70 αποσκευές, μεταξύ των οποίων

και κάποιες εικόνες που είχαν στη Γαλλία. Τελικά έφθασαν στο Old Rectory (Παλαιό Αββαείο), κοντά στο χωριό Tolleshunt Knights, στην κομητεία του Έσσεξ. Εκεί τους ανέμεναν διάφοροι φίλοι τους από την Αγγλία. Μετά την άφιξή τους διαπίστωσαν ότι μία από τις εικόνες είχε πέσει από την οροφή του αυτοκινήτου τους, αλλά στη συνέχεια αυτή βρέθηκε από την τοπική αστυνομία, η οποία τους την επέστρεψε. Ο πατήρ Ειρηναίος, που ήταν επίσης μαζί τους στη Γαλλία, ήλθε αργότερα για να μείνει και αυτός μαζί τους. Ο πατήρ Σωφρόνιος, με πολλή τρυφερότητα, αποκαλούσε τους τρεις νεαρούς μοναχούς ως τους “τρεις Σωματοφύλακές του”.

Τον Δεκέμβριο του 1992, ο πατήρ Σωφρόνιος εκμυστηρευόταν:

«Ο πατήρ Συμεών ηργάσθη μετ’ εμού σκληρώς δια την σταθεροποίησιν και την οργάνωσιν του μοναστηρίου. Ο Θεός οίδε τις εκ των δύο εξ ημών είχε την περισσοτέραν υπομονήν. Αυτός η εγώ; Ήτο πάντοτε πλήρης δημιουργικών ιδεών. Τώρα, μετά από 42 έτη, είμεθα ακόμη εδώ, παρά την διαφοράν των ρυθμών της ζωής και του χαρακτήρος μας, το διαφορετικόν μας παρελθόν και όλα τα τοιαύτα...».

Τον Ιούλιο του 1990 ο πατήρ Σωφρόνιος θυμόταν:

«Ανεχώρησα από την Γαλλίαν με μερικά πρόσωπα, όπως τον πατέρα Προκόπιον και τον πατέρα Συμεών, δια να έλθωμεν εις Αγγλίαν. Έπρεπε να διαμορφώσωμεν την ζωήν του Μοναστηρίου εξικνούμενοι εκ του μηδενός. Ετρώγομεν τσουκνίδες και πατάτες. Όμως οι κατασκευαστικές εργασίες έβαινον καλώς. Υμείς άπαντες, οι οποίοι ευρίσκεσθε εδώ σήμερον προσπαθείτε να αντιληφθείτε αυτήν την τρελλήν πορείαν της δημιουργίας ενός μοναστηρίου εις αυτόν τον χώρον. Να είσθε και εσείς πάντοτε έτοιμοι να υποστήτε όλας αυτάς τας στερήσεις και να είσθε σταθεροί εις την πίστιν σας, δια την δημιουργίαν ενός τοιούτου σωτηρίου έργου. Εργαζόμενοι εντός του πνεύματος του Ευαγγελίου, λαμβάνοντες μαθήματα εκ των λόγων του πολυτίμου Πατρός ημών Σιλουανού, σταδιακώς και παρά τας ασθενείας ημών, παρά την κουρασμένην και τραυματισμένην καρδίαν ημών, θα ημπορούμεν να βαδίζωμεν κατά τινα τρόπον, ακολουθούντες τον Χριστόν».

Ο Συμεών εκάρη την 21 Ιουνίου 1959 μικρόσχημος μοναχός από τον πατέρα Σωφρόνιο, ο οποίος και του έδωσε το όνομα που είχε κατά κόσμον ο άγιος Σιλουανός, δηλαδή του αγίου Συμεών του Στυλίου. Σε ανάμνηση του γεγονότος αυτού, έλαβε την εικόνα που βρισκόταν στο κελί του Αγίου Σιλουανού.

Στη Βρετανία βίωσαν την αγγλική κουλτούρα, στους κόλπους της οποίας βρέθηκε η αδελφότητα. Λάμβαναν μαθήματα της αγγλικής γλώσσας σε ένα Ινστιτούτο του

Colchester, μιας γειτονικής πόλης. Προσπάθησαν επίσης να μελετήσουν τη λογοτεχνία και την παράδοση της νέας τους χώρας. Να τι έγραφε ο πατήρ Σωφρόνιος στην αδελφή του Μαρία στις 12 Ιανουαρίου 1966:

«Γνώριζε μόνον τα ακόλουθα: Εις αυτήν την χώραν, η μικροτέρα ένδειξις, η μικροτέρα έκφρασις δυσσαρεσκειάς, λαμβάνεται πολύ σοβαρώς υπ όψιν, λόγω του τρόπου μορφώσεως του εντοπίου πληθυσμού. Φοβούνται τας υπερβολάς. Ενθυμούμαι μίαν φοράν, ήμην εντός ενός καταστήματος και ο ιδιοκτήτης μου είπεν, μεταξύ άλλων: “Έχει ολίγην υγρασίαν σήμερον”. Εις την πραγματικότητα, εκείνην την ώραν έβρεχε καταρρακτωδώς, ενώ η βροχή ήτο αδιάκοπος καθ’ όλην την εβδομάδα. Όταν κάποιος ασθενεί και δεν δύναται να δεχθή επισκέψεις, η συνήθης έκφρασις είναι: “Δεν ευρίσκομαι εις την καλύτεραν κατάστασιν” ή όταν λέγει “είμαι ολίγον κουρασμένος” αυτό σημαίνει “είμαι εξουθενωμένος, ευρίσκομαι εις πλήρη εξάντλησιν”».

Ο πατήρ Συμεών, όπως και τα υπόλοιπα μέλη της αδελφότητας, έλαβε έγκριση μόνιμης παραμονής στη Βρετανία και χειροτονήθηκε διάκονος από τον Μητροπολίτη Σουρόζ Αντώνιο Bloom στο Old Rectory στις 2 Φεβρουαρίου 1960.

Σημείωση Πεμπτουσίας: Με αφορμή την συμπλήρωση 9 ετών από την κοίμηση του γέροντα Συμεών της Ιεράς Μονής του Έσσεξ δημοσιεύουμε μέρος από το βιβλίο «Ο Πατήρ Συμεών του Έσσεξ (1928-2009), και θα ακολουθήσει και δεύτερο μέρος, ευχαριστούμε τον μεταφραστή του βιβλίου από την γαλλική στην Ελληνική κ. Παναγιώτη Κληρίδη και τον Σύνδεσμο «Ο Άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης». Τέλος σημειώνουμε την αγάπη του μακαριστού Γέροντα για την καθαρεύουσα, το κείμενο που δημοσιεύουμε έχει μικρές παρεμβάσεις στη δημοτική σε εκείνα τα σημεία που θεωρήθηκε κατάλληλο για τους αναγνώστες της Πεμπτουσίας. Η ευχή του Μακαριστού Γέροντα να μας σκεπάζει.